

Børne Blad

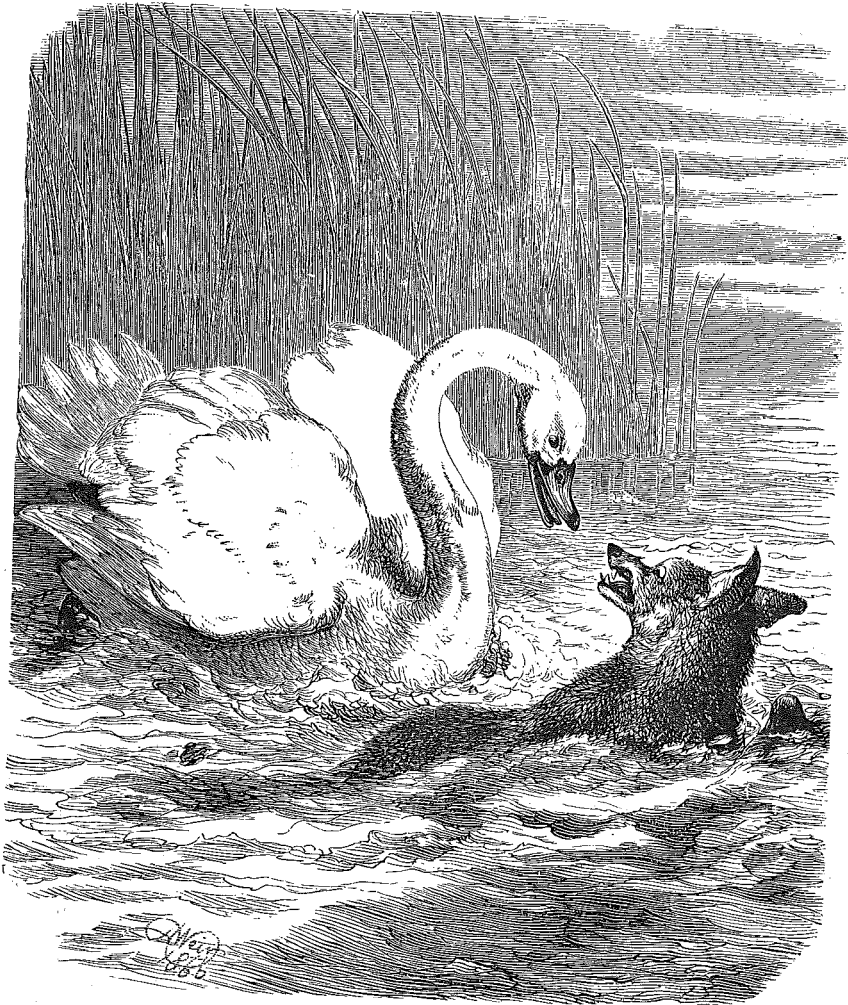

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 49.

6te december 1896.

22de aarg.

Swane og ræv.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forvejen. I passer til en adresse paa over 5 ekspir. levedes det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Tredje aargang.

47. leese.

Gustablen. VII.

Om børns pligt mod forældrene.

ABC-klassen: I børn! adlyde eders forældre i Herren; thi dette er ret! Er din fader og moder — hvilket er det første bud med forjættelse, — forat det maa gaa dig vel og du maa længe leve paa jorden. (Ef. 6, 1).

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Kol. 3, 20: I børn! være eders forældre lydige i alle ting! Thi dette er velbehageligt for Herren.

Forklaringss-klassen: Samme som ovenfor og sp. 119, samt Ordsp. 30, 17 og Ap. Gj. 5, 29.

Wirk.

(Bib.: Alt om Josef, 30, 55 og 94 Jesu andet ord paa forjet).

— Lydighehed er med villighed og straks at gjøre, hvad forældrene befaler. „Da jeg en dag besøgte ind i en gade“, saa fortæller en tyff læge, „saa jeg flere gutter, som legede ivrigt og syntes at more sig meget. En af dem tiltraf sig især min opmærksomhed. Han saa ud til at være ansøger for hin leg, og da jeg kom i nærheden, foreslog han en ny leg, som han forklarede og beskrev. Han syntes at gaa op i dette med liv og sjæl. — I dette øieblik aadnedes et vindu tæt ved op, og en mild stemme raabte: „Karl, din far ønsker dig!“ Vinduet luffedes, og moderen forvandt øieblikkelig, uden at hun først forviselede sig om, at gutten havde hørt hende. Gutten var saa optaget, at jeg tvilede paa, at han havde hørt den rolige stemme. Men moderen forstod det bedre. Ordene var neppe undsluppet hendes læber, før Karl forlod legen og var hjemme før jeg vidste ordet af. Det var godt barn, tænkte jeg; han vil blive lykkelig. Naar en mand vil beherske andre, maa han selv først lære at være lydig, og det har sikkert Karl lært.“ Ja, det er børnenes opgave. Hurtig, glad og villig lydig-

hed maa de vise forældre og lærere. De maa lægge alt bort og lyde ved første ord.“

— Wolf Tiefstädt var søn af en smed og havde lært sin faders haandverk. Siden blev han en tapper kriger og tjente som saadan under kurfyrst August af Sachsen. Han ubmerkede sig ved sin trofast og dygtighed, vandt sin herres gunst og steg fra en værdighed til en anden. For ret at lønne ham for hans hellegjerninger og gode tjenester gjorde kurfyrsten ham til ridder og skænkede ham stort jordegods. Engang var kurfyrsten selv gæst hos ham, og da Wolf stod ved bordet med sidde tilbøds sin høje gæst, bød denne ham at sætte sig ved hans side. Da svarte Wolf: „Wil Deres kurfyrstelige naade opfylde en bøn, saa har jeg her i mit hus min gamle far, hvem jeg næst Gud har at takke for mit timelige liv og hele min lykke; ham tilkommer det i mit sted at sidde tilbøds ved siden af kurfyrsten.“ „Kald paa ham“, sagde kurfyrsten; og nu maatte den gamle smed sidde tilbøds ved siden af kurfyrsten, som derefter overøste ham med rige gaver. Men fra den dag satte kurfyrsten end mere pris paa Wolf, fordi han saa trolig iagttog det fjerde bud. Saadan ære flyder vi vore forældre.

— Kong Gustav den 3die af Sverige red engang gjennem en landsby, uden at man vidste, hvem det var. Han blev her opmærksom paa en ung pige, som drog vand op af en brønd. Han bad hende om en drif vand. „Gjerne“, var hendes svar, idet hun venlig rakte ham vandet; „men de maa undskyldte, at jeg skynder mig; thi jeg kan ikke komme hurtigt nok hjem til min mor.“ „Hvorfor har du saadan hastverk?“ spurgte kongen. „Min mor er syg og har ingen uden mig til at pleie sig“, svarte pigen. „Før mig hen til din mor“, sagde kongen; „jeg vil lære hende at kjende, siden du har hende saa kjær.“ Han gik da med hende. „O, jeg elsker inderlig min mor; var jeg blot saa lykkelig, at jeg kunde vise min kjærlighed til hende i gjerningen“, htrede pigen underveis. — Endelig traabte de ind i en fattig hytte, hvorfra et dybt sus løb dem imøde. Paa et simpelt leie laa en gammel kone, plaget af mange smerter. Pigen sagde: „Kjære mor, her er en fremmed herre, som vil se til dig.“ — „Alt“, svarte den syge, „min tilstand vilde være end sørgeligere, dersom Gud ikke havde givet mig denne gode datter, som gør sig al umage for at lette mine lidelser. Dag og nat arbejder hun for at ernære mig. Gud velsigne hende derfor!“ Kongen blev bevæget og sagde: „Dag denne pungen er eders konge, og nu føler jeg ret glad over at være eders konge og vil give eder pant paa, at jeg har velbehag i eders retsaffenhed. Bliv kun ved“, sagde han til pigen, „at sørge for din mor.“ Neppe var Gustav kommen tilbage til Stockholm, før han udsatte en aarlig understøttelse baade for moderen og datteren, hvilken efter den enes død skulde tilfalde den anden.

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

47. Lesson.

TABLE OF DUTIES. VII.

Children.

ABC Class: Children, obey your parents in the Lord: for this is right Honor thy father and mother; which is the first commandment with promise. (Eph. 6, 1-2).

Catechism Class: Same as above, and: Children obey your parents in all things: for this is well pleasing to the Lord. (Col. 3, 20).

Explanation Class: Same as above, and Qu. 119, and Prov. 30, 17 and Acts 5, 29.

SUGGESTIONS.

(Joseph, B. H. 30 and 55, and the second word of Jesus on the cross, B. H. 94).

— A gentleman went one day to General Havelock's house, in compliance with an invitation. In the course of conversation Mrs. Havelock turned suddenly to her husband, and said, "My dear, where is Henry?" referring to her son, whom she had not seen during the whole afternoon. The General started to his feet. "Why, poor fellow! he is standing on London Bridge, and in this cold, too! I told him to wait for me there at twelve o'clock to-day; and in the pressure of business, I quite forgot the appointment." It was now about seven o'clock in the evening. The General at once ordered a cab to be called; and, as he went forth to deliver his son from his watch on London Bridge, he turned to excuse himself for leaving his visitor, saying, "You see, sir, that is the discipline of a soldier's family." In the course of an hour he returned with poor Henry, who seemed to have passed through the afternoon's experience with the greatest good humor.

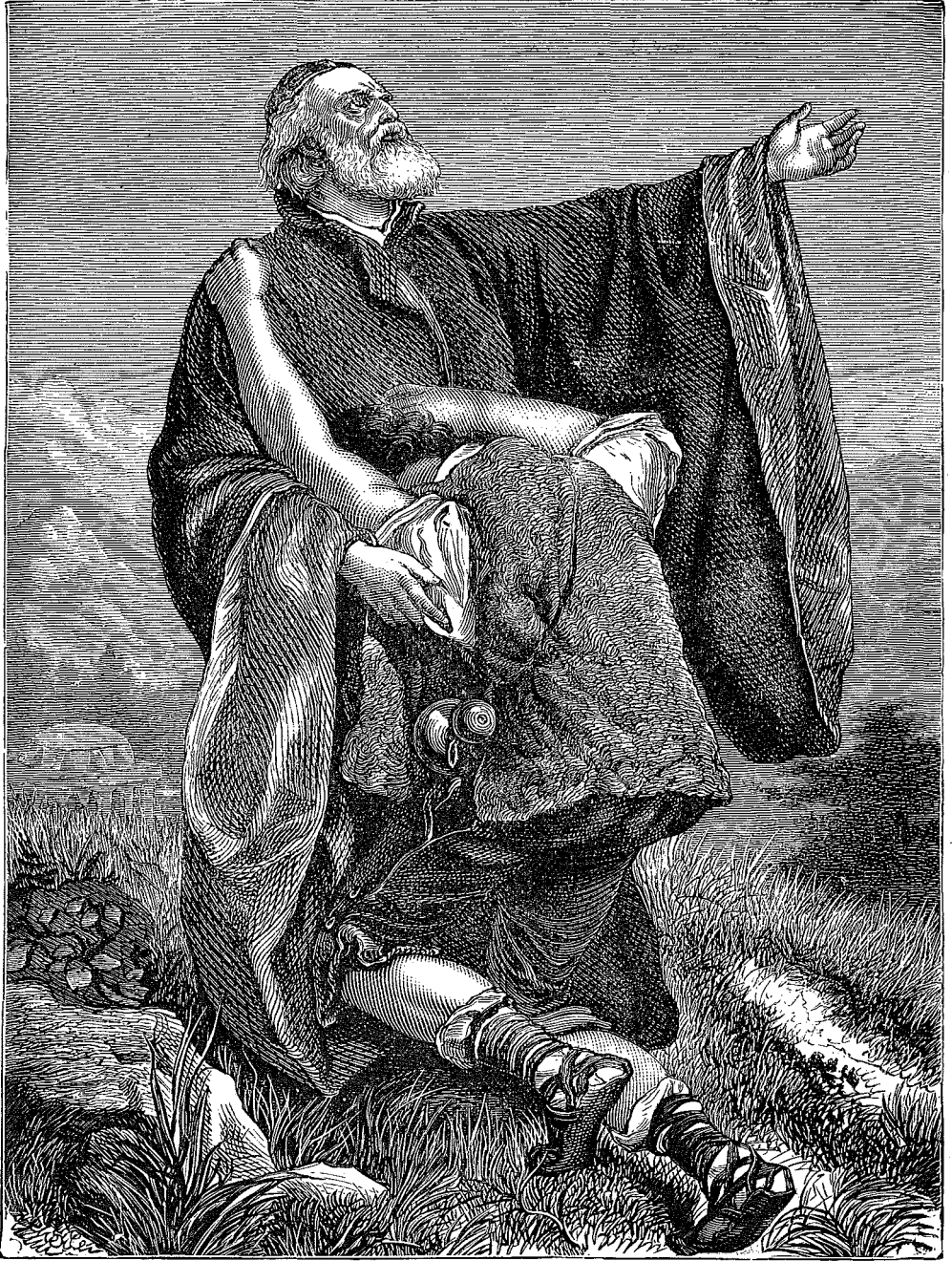
— At a gathering of young people the so-called game of Kings was played. One was elected king, and he was to command the others to perform certain things. It happened that one of them was commanded to show his respect for his old father, who chanced to be present, in nine different ways. This he done without much hesitation in the following manner: 1. He said: "My dear father, I thank you for all your kindness to me as a child, for all the cares and sorrows, you have had on my behalf, and for all the hard earned money, that has been expended for my benefit." 2. He kissed his father's hand as a sign of gratitude for all well-deserved and well intended chastisement. 3. The young man took

an apple from the table, peeled and divided it, and gave his father one half, promising that when he was able to make his living, he would divide everything with him. 4. He bent down, and removed his father's shoes from his feet, and placed his slippers before him as a sign that no service would be too menial to perform for him. 5. He offered his father a glass of water. 6. As it was somewhat late already, he found his father's night-robe and laid in readiness for him. 7. He offered his cheek to him, and asked him to strike, showing by this that he was still willing to receive even corporeal chastisement. 8. He attempted to lift his father, sitting in the chair, in order to signify that he was ready to assist and carry his father, when it should become necessary. 9. Finally he knelt down and asked for his father's blessing. Would that all young people had such a good conception of and such a readiness to perform their filial duties.

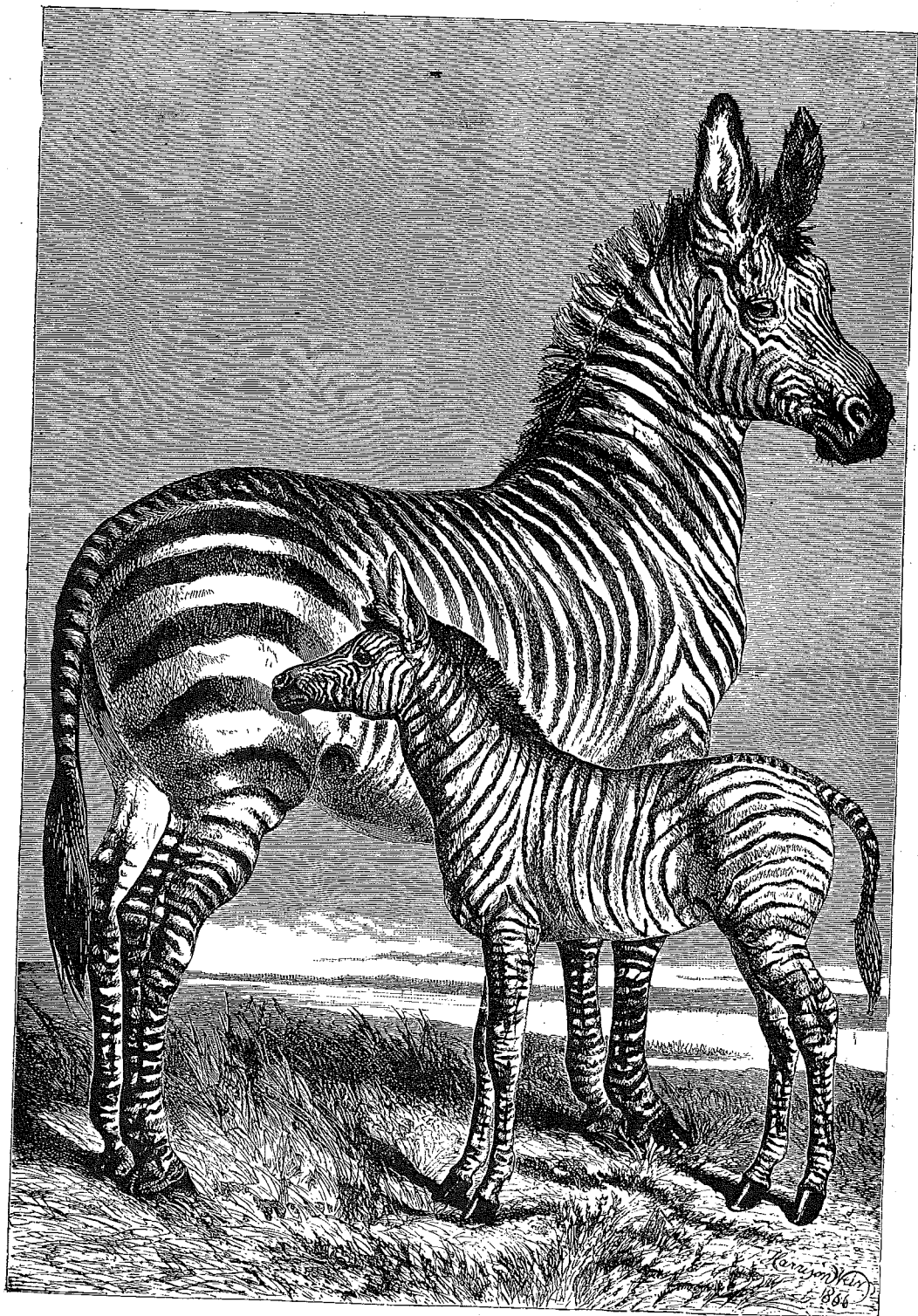
— "Show me a boy who loves his mother," says a writer, "and I will show you one who will make a faithful friend, a noble lover, a tender husband. Show me one to whom home-love has no attraction, because it is 'too slow,' and I will tell you never to trust that man with anything which constitutes the happiness of others."

— A son had, in a burst of anger, killed his own father. As no one knew who had committed the deed, the whole district was searched by men, who desired to bring the criminal to justice. While one of these was walking through a forest in the neighborhood, he saw the son of the murdered man, standing before a nest of young birds, and beating it as though besides himself with rage. The man told him to spare the birds, who had done him no harm, but he shouted: "Yes, if they were not incessantly crying: 'Parricide! Parricide!' Don't you hear them?" and forthwith he began to beat them once more with such madness that the sweat rolled down his face, and his eyes were terrible to behold. "Aha?" said the man, left him and went and reported what he had heard and seen. The parricide was arrested, confessed his crime and was executed.

— A boy was on his way to church, when he met his father who was an infidel. "Where are you going?" asked the father. "To church," was the answer. "What's that? To church? That is all right for your mother and sisters; you come with me to work." The boy hesitated, and then answered with tears in his eyes: "But dear father, is the commandment, 'Remember the Sabbath day to keep it holy,' given only to mother and my sisters?" "Foolishness, foolishness!" answered the father. "Then the commandment to honor father and mother is also foolishness, I suppose?" These words by the boy impressed the father. He let the boy go to church, and next Sunday he went along himself.

Den fortable søns hjemkomst.

En zebra med unge.

En Afrikas søn.

19. Skibbrud og redningsforsøg.

Da Ulpio var død, opfordrede Donna Elvira Simon til at sælge det lille hus og flytte hen til hendes plantage. Her levede han da nogle lykkelige aar, indtil ogsaa Donna Elvira døde. Hun havde allerede længe baaret paa den sygdom, som lagde hende i graven, og havde anvendt de kræfter, Gud skænkede hende, til sine neger-slavers bedste. Hun havde ingen børn og heller ingen slegtninger, som trængte hjælp; derfor delte hun hele plantagen ud i smaa eiendomme, som hun skænkede til sine negre. Da hun døde, boede disse med sine familier paa fri eiendom som frie lykkelige mennesker, og allesammen velsignede de den ædle frue, som havde vist saadan godhed mod dem; de sørgede over hendes død som en barneskare, der har mistet sig mor.

Det var i slutningen af aaret 1852, at Simon efter Donna Elviras død forlod plantagen; som vi nok kan vide, havde han her mange venner, og mere end en af de sorte fik taarer i øinene, da han sagde dem farvel; de vidste, hvor meget de skyldte ham.

Han havde endnu ikke fattet nogen endelig bestemmelse om, hvor han vilde bosætte sig; han tænkte dog nærmest paa at vælge byen Santa Catharina, hvor han havde saa mange kjære minder om Antonio, Don Xavierio og Ulpio, og der levede ogsaa den ærværdige prest, som han havde faaet saa kjær, og som havde saadan betydning for hans liv. Simon var omtrent firti aar gammel, da han reiste ned til Rio grande Sul i den hensigt at gjøre en rejse søveien til Rio Janeiro, Brasiliens hovedstad, hvor han endnu ikke havde været. Herfra vilde han derpaa rejse tilbage til Santa Catharina og bosætte sig der. Men som saa ofte her i livet blev det ogsaa her saa, at mennesket spaar, men Gud raar.

Det var den første rejse i sit liv, som han foretog for sin egen fornøielses skyld. Han gik ombord paa en lystdampbaad og kjøbte billet til hovedstaden; men han kjendte amerikanernes fordomme mod de sorte og holdt sig derfor besteden tilbage, saa saa eller ingen lagde merke til ham. Han havde

med en god bog, som han læste flittig i, og med beundring betragtede han de vakre landskaber, som man kom forbi.

Dampbaaden hed Pernambuco; men vi vil forkorte det lange, tungvindte navn og kalde den Perno. Den havde dengang mange passagerer med og især mange kvinder og børn. Veiret var om morgenen meget smukt; men det skulde ikke vare længe; snart brød der ud en voldsom storm. Perno var en god sjøbaad, hvorfor man søgte at styre ud i aaben fjø for at undgaa det mere farlige farvand inde ved land; men atter og atter blev skibet drevet ind under land. Rysken var tildels sandig, men paa andre steder klippesuld, og man kunde se hvorledes bølgerne brusede og skummede høit derinde. Uveiret tiltog stadig mere og mere i voldsomhed; skjønt det var midt paa dagen, var man omgivet næsten af halvmørke. En hel del kasser og kister blev af bølgerne revne ud i havet, og flere mennesker delte samme skjæbne og drutnede meget hurtigt.

Perno søgte at kæmpe sig frem gjennem det oprørte hav; men sjømændene forstod altfor tydelig, at man efterhaanden drev indover mod land. Og tilsidst kom den frygtelige stund, som man længe med forfærdelse havde ventet paa; skibet slyngedes som et nøddeskjal mod et klipperev, hvor det blev staaende. I næste øieblik trængte vandet saa voldsomt ind i kabytten, at de, som havde gjemt sig derinde, kun med nød og neppe reddede sig op paa dækket.

De, som kunde svømme, sprang i sjøen og søgte at naa land, hvilket ogsaa lykkedes for en dels vedkommende. Men stakkars de uheldige, som ikke kunde svømme! Hvad skulde der blive af dem? Det var let at forstaa, at skibet ikke vilde holde sammen; thi bølgerne tordnede mod dets sider med en rasende voldsomhed. O, de stakkars kvinder og børn! Der var vistnok ikke langt stykke mellem skibet og landet men brændingerne gik altfor skummende til, at det kunde nytte at sætte nogen baade paa vandet.

Simon havde rolig staaet og seet paa altsammen. Han følte harme i sin sjæl over, hvorledes de hvide mænd bare tænkte paa at frelse sig selv og intet gjorde for at redde de fortvilede kvinder og børn, der var næsten halvdøde af skræk, og hvis rædselskrig kunde høres lang vei. Med klart øie oversaa han sagens stilling og solbede i stilhed sine hænder

og bad: „O Herre, hjælp dog, o Herre lad det dog lykkes!“

Derpaa greb han en taug, som var saa langt, at det vilde række ind til land, og kastede af al magt den ene ende ind mod land. Det lykkedes folk paa stranden at faa fat i det og fæste det til et træ, som stod ikke langt fra vandet. Og nu skulde man faa se, hvilket hjerte der bankede bag den ædle negers bryst.

Blandt skibets passagerer var der en kone, der havde med sig syv børn. Simon havde ombord gjort befjendtskab med de smaa, som snart var blevne glade i den venlige mand. Han fortalte dem baade det ene og det andet, og det varede ikke længe, førend de var blevne udmærkede venner. Og det er jo en gammel erfaring, at den, som vinder børnene, ogsaa vinder deres mor. Saa gif det ogsaa her. Moderen var en fornem dame, der var gift med en af de rigeste kjøbmænd i Rio Janeiro.

Da faren vakkede, bædede moderen af angst for sine børn, og da skibet var stødt paa, bad hun jamrende, at man endelig maatte redde hendes smaa. Til sidst traadte Simon hen til hende, „Frue“ sagde han, med Guds hjælp vil jeg forsøge at redde Dem og Deres børn. De maa blot fuldstændig overlade udførelsen til mig og bed saa samtidigt Gud om hans hjælp.“

Han raabte til en af matroserne, at man skulde bringe ham et taug. Da det var bragt tilveie, lod han fire af børnene sure saa fast til sit legeme, at de umulig kunde glide væk. Og derpaa klatrede han med den tunge byrde iland henad det taug, som var fæstet mellem skibet og træet inde paa stranden. Moderen laa knælende paa dækket og bad for den modige redningsmand og sine børn. Snart havde han naaet land, og de smaa var reddede. Derefter klatrede han atter hurtigt ombord paa skibet. Fruen og de andre tre børn blev dengang bundet fast til ham, og ogsaa disse blev reddede. Det kostede ham stor anstrengelse, og der vilde ikke have været mange, som kunde have gjort ham det efter; men det var heller ikke mange, som havde saadant mod og saadan legemlig styrke som ham. Han opfordrede matroserne til at følge hans eksempel; men ingen vovede det. Han fortsatte inidlertid uforfærdet det farlige arbejde, skjønt han en af gangene rev sig saa tilblods, at han maatte lade sig forbinde, før han kunde vove sig iveri paany.

Men da han for syvende gang klatrede iland, gif tauget tvært over og han styrte i sjøen med sin byrde. Det lykkedes ham dog at komme iland uden at slippe den, som havde betroet sig til hans sterke arm.

Men hvad skulde han nu gjøre? Han saa arme, som bønfuldende straktes mod ham fra skibet, og til sidst styrte han sig i havet for at faa bundet taugets ender sammen. Ombord paa skibet slattede man af taugets saabidst muligt, at det lykkedes ham virkelig at lytte enderne saa godt sammen, at han turde begynde redningsforsøgene paany. Heldigvis holdt braget sammen meget længere, end han fra først af havde kunnet tænke sig, og i løbet af nogle timer lykkedes det ham at redde alle ombordværende kvinder og børn. Men nu var det omtrent forbi med hans kræfter, og hans hænder var aldeles blodige. Endnu var der ombord en blind mand og en krøbling med en træfod. De stod stille med foldede hænder og skjælvende over hele kroppen. Men ingen syntes villig til at forsøge paa at redde dem.

Da Simon havde hvilet sig en stund efter de næsten overmenneskelige anstrengelser, tillod hans ædle hjerte ham ikke længere at se de stakkars mennesker staa der hjælpeløse; hvis der ikke snart bragtes dem redning; vilde braget være knust af de skummende bølger. Atter klatrede han ud til skibet og reddede først den blinde mand og derpaa krøblingen.

(Sluttes.)

200,000 Blomsterkort

med paatrykte bibelsprog, baade paa norsk og engelsk, til uddeling i søndagsskoler osv. En mangfoldighed af forskellige mønstre og forskellige vers. Sorterede i dusinvis. Pris portofrit: 3, 4, 5, 7, 8, 10, 12, 13, 15, 20, 25, 30, 35, 40 og 50 cents pr. dusin.

LUTH. PUBL. HOUSE,

Decorah, Iowa.

Julekort

med norske og engelske inskriptioner til 5, 7, 8, 10, 12, 15, 20 og 25 cents pr. stykke, portofrit.

LUTH. PUBL. HOUSE,

Decorah, Iowa.

Den fortabte søns hjemkomst.

(Med Billede)

Den fortabte søn kom i det fremmede land til at tænke paa, hvor forfærdelig ulykkelig han var, hvor ondt han havde det, og hvor godt han kunde faa det derhjemme.

Og saa stod han op og vendte hjem.

Han blev ikke vist bort. Ikke sendte faderen ud sine tjenere for at jage ham væk, ikke hidsede han sine hunde paa ham, forat han ikke skulde vove at nærme sig hans dør. Nei, han havde saa mangen gang ønsket, at hans kjære, ulykkelige søn maatte komme hjem; han havde saa ofte været ude for at se efter ham. Og nu, naar han kommer, ser han ham langt borte, løber imod ham, trykker ham til sit bryst, kysser ham og søger paa enhver mulig maade at vise ham sin kjærlighed.

Jesus selv har fortalt os denne herlige lignelse, og han vil saa gjerne, at den skal lokke arme syndere til at skynde sig til hans faders trofaste kjærlige arme. Hans hjertes ønske er, at mennesket paa syndens veie maa komme til at tænke paa, hvor godt de har det, og hvor godt de kan faa det — og ikke bare ligge og tænke paa det, men ogsaa virkelig vende hjem, ombvende sig til den himmelske fader. O, da maa de ikke være bange for at komme; de maa ikke være rædde for at blive viste bort. Han, som beder dem om at komme hjem, han vil ikke være bdsfærdige syndere væk; han vil ikke være ræd for dennes sillede dragt og stidne fødder, men trykke ham til sin barm og skjænke ham sin hele fulde kjærlighed.

Se, hvor hans hjerte aabent staar,

Og hvor han dig imøde gaar!

Se, hvor han selv dig derom beder

Og efter dig med smerte leder!

Rom da du arme sjæl og se

At han annamer syndere.

Tigerheste.

(Med Billede.)

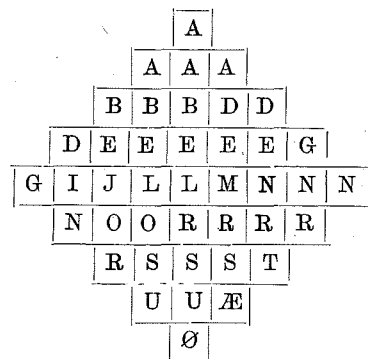
Tigerheste er benævnelse paa nogle arter vilde heste i Afrika, væsentlig i den sydlige del af denne verdensdel. Navnet har de faaet paa grund af sin stribede krop. De ligner forøvrigt i flere henseender ligesaa meget et esel som en hest, for eksempel ved sine store øren.

De mest bekendte arter er kvaggaen og zebraen; det er raske, smukke dyr, som lever i flokke, kvaggaen i slettelande, zebraen i bjergegne. Zebraen har det været næsten umuligt at tæmme; derimod har dette været lettere med kvaggaen.

Oplosning paa billedgaaden i nr. 47.

Orden og renlighed er en vigtig sag, enten vi bor i by eller paa land.

Geografisk diamantgaade.

Bogstaverne ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinje kommer til at lyde ens, og at de andre vandrette linjer danner navnene paa: 1. En ø. 2. Et storhertugdømme i Tyskland. 3. En elv i Rusland. 4. En tysk stat. 5. Et land i Europa. 6. En elv i Norge. 7. En dansk ø.

Jørgen Tøndevold,
fra Lesje.

